



РОЗДІЛ 1

Три літа по тому

— Міро, у нас ся зостало ще два сухарики, правда ж? — худорлявий, значно менший за своїх однолітків, хлопчик з надією звів очі на старшу сестру.

Вони зупинились перепочити, і дівчина взялась переплітати попелясто-русяву косу, з якої вибилося кілька пасм. Її рука на мить завмерла, але Міра вичавила усмішку і кивнула. Даміан усміхнувся у відповідь, але не через силу, як вона, а так, як уміють лише діти — по-справжньому, безтурботно.

Серце вкотре защеміло, адже вона майже розучилася радіти. Бо радіти було нічому: звичайно ж, у них залишався тільки один сухарик і пів баклажки дощової води. Сказати про це Даміану вона не могла, інакше б дитина розділила їй без того мізерний обід порівну.

— Тримай, Дамі. Тільки пам'ятай наше правило, — лагідно нагадала Міра, запустивши руку в зношену, як і весь їхній одяг, полотняну торбу.

— Смакувати кожну крихту якомога довше! — слухняно повторив малий, відгризаючи шматочок сухарика. Міра погладила коротко обкраяне засалене волосся хлопчика, і вони вкотре вирушили в дорогу.

— Не відходь далеко, гаразд? — тихо попрохала дівчина через кілька годин.



Вони так і не знайшли нічого, що хоча б віддалено скидалося на їжу — ягід, плодів, коріння, дрібних тваринок, яєць... Та й де цьому взятися, адже більшість жителів Кільця займалася тим самим, що й вони, — пошуком поживи серед безликих чагарників та поодиноких дерев. Більше тут робити було просто нічого. Бездушна, випалена сонцем порожнеча застіння поступово вбивала жагу до життя, висмоктувала всі соки зі своїх мешканців. Одні лиш переливи неба нагадували Мірі про існування інших кольорів, окрім зеленкуватого, пиляво-жовтого та сірого.

Усі пожитки, особливо будь-що їстівне, треба було носити із собою. Вірити не можна було нікому. Останнє, Дев'яте Кільце Даїре, здавалося, оголювало всі найчорніші закутки душ тих, хто туди потрапляв. Речей у них було небагато — пара сорочок про запас, скручена латана ковдра, кремінь з кресалом, тупий ніж і закопчене металеве горня. Спадок від Кармілі.

— Обіцяю, — так само тихо відказав Даміан і взяв сестру за спітнілу руку. Так близько до небезпеки вони ще не підходили. Щодня у певні місця Дев'ятого Кільця по черзі привозили недоїдки та подекуди інше лахміття з решти восьми.

День, коли їм діставалися покидьки з Королівського Кола, місцеві називали кривавою учтою. У купі недоїдків завжди можна було знайти злегка підгнилі овочі та фрукти, черствий хліб або випічку, кістки з м'ясом, або навіть трохи засохлі скибочки твердого сиру, що смакували спогадами про краще життя. За такі ласі об'їдки завжди була велика боротьба. Доходило до сварок, бійок і навіть убивств. Усі ці літа брат із сестрою намагалися триматися подалі від кривавої учти, надаючи перевагу вилазкам у дні Четвертого ремісничого Кільця чи П'ятого гвардійського, коли



конкуренція була меншою. Щоправда, харчів теж було менше, і вони були гірші, але так безпечніше.

Сьогоднішній день був винятком. Міра не мала й крихти в роті вже третю добу. Що далі вони голодуватимуть, то менше матимуть сил. Постійне недоїдання вже давалося знаки їй, здоровій юнці, а що вже говорити про дитину. Треба було наважуватись. Міра стиснула долоню молодшого брата і приспішила ходу.

Гризню було чути здалека. Юрба брудних і виснажених безхатченків обступила купу сміття, яка щохвилини зменшувалась. Кілька чоловіків качалися по землі, намагаючись вирвати у суперника ціле запечене курча. Розумніші та спритніші користались безладдям, хапали хоч щось їстівне і чимдуж радісно тікали зі здобиччю.

Міра вирішила вчинити так само, але де там. Тільки-но вона відхопила два величезні червоні й навіть не надкушені яблука, Даміан скрикнув. Не встигла дівчина обернутися на брата, як її щосили смикнули за косу.

— Спершу їдять старші, стерво! — пробасив мужлан, який спочатку був штовхнув Даміана серед гвалту і метушні, а потім відтягнув дівчину за волосся подалі від купи. Вона проковтнула лайку у відповідь і ледь стримала болючі сльози.

— Міро, мені лячно, — малий пригорнувся до неї. Їх обох пробирали дрижаки.

— Все буде добре. Зараз обдуримо цього дядька, — прошепотіла йому на вухо дівчина. — Біжи ген туди, а я тебе наздожену за хвилику.

Впевнившись, що брат слухняно дременув подалі від небезпеки, дівчина глибоко вдихнула і знову кинулась на штурм недоїдків, яких уже майже не залишилось. Зате людей теж поменшало, і цього разу їй пощастило вихопити велику булку та напівгнилий огірок. Не оглядаючись,

дівчина помчала слідом за Даміаном, але хтось підло підставив їй підніжку, і вона зарила носом.

Встати було важко. Тіло не слухалось, у грудях сперло дух. Але Міра не мала вибору. Вона спочатку зіп'ялась навкарачки, потім на ноги й похитуючись ледве побрела якнайдалі від цього жахливого місця.

— У тебе кров, сестричко. Ти ж не помреш? Будь ласка, не треба, не залишай мене, як Карміла! — з сірих, немов темне грозове небо, Даміанових оченят градинами покотилися сльози. Це привело Міру до тями. Вона нарвала бур'яну і витерла ним кров, що крапала з носа.

— Ні, Дамі, я ніколи тебе не кину. Просто ся вдарила. Помирати точно не планую, — запевнила вона і легенько ущипнула дитину за щічку. Брат шмигнув носом, невпевнено усміхнувся і за звичкою ущипнув її у відповідь. Дівчина удавано образилась і почала лоскотати малого, ігноруючи біль у ребрах і гіркі спогади про Кармілу. Міра так і не зрозуміла, кого намагалася заспокоїти більше — брата чи все-таки себе.



З моменту їхньої першої кривавої — тепер уже буквально — учти минуло трохи більше декількох тижнів, а Мірі досі іноді тисло у грудях і не давало вдихнути на повну.

— Віддихнем? Я ся змучив, — вкотре за день попрохав Даміан, коли вони як зазвичай обходили Кільце. Раніше Міра не помічала такої втоми у братика, хоча вони знову не їли відучора. З важким серцем вона розуміла, що їм таки доведеться пройти через випробування учтою знову. Ну або ж із неба замість дощу падатимуть картопля чи яйця.

— Можемо раніше лягти спати, щоби бути бадьорими завтра, — запропонувала сестра, тяжко опираючись на

палицю. Така сама, тільки коротша, була і в Даміана. Вони виручали при довготривалій ходьбі, слугували захистом і водночас каркасом їхнього намету. Постійного житла ніхто не мав. Усі лиш кочували забутим Єднобогом Кільцем, благо було де: через те, що воно було останнім, його зовнішній діаметр практично дорівнював діаметру самого острова.

Малий згодився, і вони нашвидкуруч злагоджено спорудили нічліг. Останні спалахи призахідного сонця пробивались крізь тканину.

— Дамі, якщо ми не знайдемо їжі завтра... Я піду на учту, — рішуче прошепотіла Міра.

— Не треба, — похитав головою малий. — Я не голодний, а у нас бували й гірші часи.

— У нас немає виходу, нам потрібні сили. Не хвилюйся, тобі нічого не загрожує, а мені й поготів. Я швидко втечу звідти, а ти почекаєш неподалік з нашими речами.

— Я не хочу, щоб ти ризикувала через мене, — посерйознішала дитина. Ні, дорослий у тілі дитини.

— Я не ризикуватиму. Просто візьму що ближче лежати-ме й одразу ся верну.

— Карміла теж так казала...

— Її вбили, бо Кейд мав на неї зуб, — гіркі спогади клубком підступили до горла. Тоді Міра вперше власноруч хоронила близьку людину, та ще й на самоті. Малому не варто було бачити понівечене тіло їхньої наставниці та багатогодинне копання могили в піщаному ґрунті голими руками.

— Вона була б жива, якби не пішла тоді на учту, — вперто продовжував Даміан. — Завтра знайдемо декілька вужів, та й по всьому.

Міра змій побоювалась, тому полювала на них нечасто. Та й м'яса після смаження було з наперсток, а жувалося як смола з дерева. Остання була набагато смачніша.

— Але якщо не вийде, я піду на учту.

— Гаразд, — зітхнув хлопчик після довгої напруженої тиші, що змінилась майже одночасним голодним бурчанням їхніх животів. Потім додав під ніс: — Хочу скоріше вирости й захищати тебе.

Міра стисла братика в обіймах, прислухаючись до розміреного шуму з-поза зовнішнього муру. Казали, що так звучать могутні хвилі, які прокочуються безмежним морем і з гуркотом вдаряються об гострі скелі острова. Цього Міра, звичайно, не бачила і навіть не могла собі уявити таку кількість води. Але так світ описували оповідки тих, хто прогнівив долю і потрапив до застіння з багатих Кілець, на кшталт купецького чи фермерського.

— Люблю тебе, — прошепотіла вона, розморена колісковою моря. Братик не відповів — уже спав.



Наступного дня жодного вужа вони так і не вполювали.

Міра наказала братові нізащо не наблизитися до хаосу кривавої учти. Він неохоче кивнув, але дівчині все одно було неспокоїно: недоїдки ще не встигли перекинути через стіну, а під нею вже метушилося багацько людей. Щоправда, в той момент вони були радше схожі на диких звірів, що керуються лише інстинктами.

Зціпивши кулаки, вона обережно попрямувала до напруженого натовпу, намагаючись звикнути до смороду десятків немитих тіл. Від голоду її й так нудило. Відчувши чийсь пильний погляд, Міра озирнулася, але в хаосі юрби було важко зрозуміти, хто ж за нею спостерігав, тому дівчина вирішила зосередитись на здобичі.

Вона пригнулась і пірнула в натовп саме в той момент, коли на зашмаровану, викладену камінням землю посипалися

недоїдки з королівського столу. Крики стали голоснішими, штовханина переросла в удари. Міру ледь не розчавила жінка, яка підсковзнула і навалилась на дівчину всім тілом. Схопивши навмання декілька фруктів, Міра ледве продерлася через клубок збожеволілої юрби і з усіх ніг кинулася до місця, де на неї чекав братик. Вона вже бачила його невисокий силует вдалині й, попри біль у боці, прискорилась. Холодні слизькі щупальця страху, що клубочились у животі останні години, потроху відпускали — вже майже кінець, вони майже в безпеці й навіть із непоганим уловом!

Але вже наступної миті Даміан пронизливо закричав і побіг їй назустріч, а Міру, навпаки, відкинуло назад різким ривком. Останнім, що вона побачила, було зосереджене обличчя кремезного нападника.

На голову дівчини, що відчайдушно дряпалась, силкуючись дістати до очей кривдника, накинули щільний мішок, просочений чимось задушливо-гірким. Міра намагалася не вдихати підозрілого запаху, але її не вистачило надовго. Думки сплутались, а тіло обм'якло.

Кілька мешканців Дев'ятого Кільця лише краєм ока помітили, як двоє нетутешніх чоловіків кудись тягли жіноче тіло, а слідом за ними третій ніс на плечі зв'язану дитину з кляпом у роті. Але ніхто не надав цьому жодного значення, адже тут кожен був сам за себе.

Тяжко здобуті фрукти — танжерин і два банани — які Міра впустила під час сутички, миттєво знайшли нових власників.



РОЗДІЛ 2

— **П**ідйом! Дівко, чуєш чи ні?! Пора вже, — гаркнув невдоволений голос. Міра скривилася від ломоти у всьому тілі. Жовч підступила до горла. Навіть часті отруєння останніх літ переносились легше.

Щоб розплющити чомусь мокрі повіки знадобилось надлюдське зусилля. Проте як тільки до неї все ж дійшло, що над головою була справжнісінька стеля, а не нічне небо Дев'ятого Кільця, Міра мимоволі скрикнула. Темна кімната поплила перед очима. Шок від усвідомлення, що вона знаходилась у приміщенні, швидко перейшов у паніку: в тьмяно освітленій кількома свічками кімнаті не було Даміана.

— Де... мій брат? Що ви з ним... вчинили? — насилу прохрипіла дівчина, розглядаючи свого ймовірного викрадача з неприхованим жахом.

Міцно збитий лисий чоловік середнього віку сидів на табуреті біля її ліжка. Він не був схожий ані на жителя Восьмого, ні тим паче Дев'ятого Кільця. Найбільше скидався на вартового, але без належного однострою. Дівчина звелася на лікті й обперлась об стіну. Зітхнула від блаженної прохолоди.

— На ось, випий спершу, — нетерпляче наказав викрадач, простягаючи їй горня. — Ми не для того стільки часу